

BAHAR, EY BAHAR

Merve KOÇAK KURT

“Varsa yoksa aşk” diyenlere...

Sütleğen çiçeğinin neye benzediğini bilmiyordu. Gözlerinin yeşilinde bir ton yosun biriktirdiğini de...

Kentte şafak söküyorken uyanmak onun başlıca yazgısıydı. *İçi boş deniz kabuklarının uğultusu* ile doluyordu her sabah kulakları. Oysa istediği sadece ışıktı, yumuşak bir ışık; zamana kafa tutan bir bilgelikle... O, ona yetiyordu.

Pencereden içeri sızan ışık, önce çevresini sonra kalbini sarıyordu. Bu ışık, içindeki uçsuz bucaksızlığa aldırmadan esneyen, genişleyen ve de esriyen bir duygunun çoğalmasına da yol açıyordu. Her şey olup bitiyor, geriye tortusunu bırakıyordu bu tip düşsel havalarda.

Ufaksuz bir göğün yüzüyle karşılaşıyordu kimi zaman. İşte bu tip günlerde Kadın, tüm kentin üstünü örten karanlıktan sıyrılsa bile içine o ışığı dolduramıyordu. Gürültülü bir denize benzetmemiş miydi kenti o da? Meydanlardan geçen otomobillerin sabahın ilk saatlerindeki kornalarını duyunca daha bir irkilirdi.

Kentli yazgısına boyun eğmiş, okuduğu kitapların esrik gelgitleriyle yatıştırıyordu kendini.

O günü başkalaştıran evinde geçireceği belki de son gün oluşuydu. Güneşin doğum ayinini izlerken, uzaklara bakıp dalıyordu. “*Aynı evde yaşamak nasıl olacak acaba?*” diyerek...

...

Adam, oldukça heyecanlıydı. Yıllar boyunca tek başına yaşadığı evine yeni bir nefes eklenecekti. Işıkların hep loş, perdelerin ise her zaman kapalı olduğu bir evdi bu ev. Günlerin, koridorların ve sütunların arasında yavaşça kaybolduğu, anıların tozlanarak rafa kalktığı, misafirlerin ve aile fertlerinin uğramadığı, sessiz ve tuhaf bir ev...

Alışkanlıklarını değiştirebilecek miydi, doğrusu o da bilmiyordu. Çamaşır makinesi ya da elektrikli süpürge kullanmıyordu. Teknolojik aletlerden ölesiye korkuyordu çünkü. Mutfağında bulaşık kapların günler boyu öylece durduğu olurdu. Belki de tek katlanılır yanı, evin dört duvarını çevreleyen kitaplığıydı. *Kadın, bunları bilmiyordu elbet.*

Evi, Adam'ın dünyadaki tek sığınağıydı. Kuytusuna saklandığı köşesi, içine çekildiği kabuğu, arkasına saklandığı duvarıydı. Ailesinden miras kalan bu ev, Adam'a geçmişi yanında taşıma fırsatı sunuyordu. Onunla birlikte nefes alıyor, işitiyor, görüyordu âdeti. Evinin dünyaya açılan gözleri gibiydi pencereler de. Perdeler ise göz kapakları... Her daim uykuda...

Sohbeti, derinliği, birikimi muazzam bir adamdı. Ama her yerde mi aynı olunur, her yerde aynı idi. Yaşamaktan o denli uzaktı ki... Yalnızlığına boyayıp dururdu etrafındakileri. Kadın'ı da bu yüzden istiyordu belki yanında.

Aralarındaki çeyrek asrı unutsa bile, onunla bir gelecek düşleyemeyeceği aşikârdı aslında. Ama ikisi de durumun pek farkında değildi.

...

Kurduğu düşleri gerçeğe ulamaya çalışırken yoruluyor, her biri diğerrinin kendisinden daha az çaba sarf ettiğini düşünüyordu. Düşünceler derinleştikçe derinleşiyordu bazen: Öyle ki pencere önünde düş kuran Kadın için de, kitabına gömülüp onu düşleyen Adam için de bir hafıza kuyusuna dönüşüyordu.

Gece gördüğü rüyalardan ikisi de yorgun düşmüş, sabaha ulaşmak bu sefer biraz zor olmuştu.

...

Kar Wong Wai'nin o filmindeydik sanki: Bir yağmur sesi vuruyor kulaklarım oradan gelip, sonra sağırlaşıyorum zamana. Duvarlar ikiye bölüyor film karesini: Bir tarafta 'adam', diğer tarafta 'kadın'... Onları seyrediyordum.

...

Dünkü rüyasında da kadının arkasından gidiyordu Adam yine. Onun süt mavisi şifon elbisesinin eteklerini sürüyerek yürüyüşünü izliyor; zeytin ağaçlarının arasından, yeşil yapraklara tutunarak ilerliyor; çıplak ayaklarına batan taşlara bile aldirmeden Kadın'a ulaşmaya çalışıyordu. Ulaştı da.

“Burası neresi?” diye sordu kadın ona.

“Burası rüyan,” dedi. “Belki zeytinlik, belki düş bahçesi, belki senin evin, belki yuvan... İçeri girmek istiyorum. İzin ver.”

“Ama çok yabancı geliyor bana, neden?” diye sordu Kadın.

“Bu benim de rüyam. Sen gelince değişti. Bahar, ey Bahar! Seni görene kadar suyun ateşi söndürdüğünü sanırdım. Görünce anladım ki suyun içinden çıkan ateşmiş aslında. Göl tutuşur, yangın yerine dönüşür ve sonra da insanı boğarmış. Seni görünce anladım, cümlelerimin niçin hep yarım kaldığını... Güneşin neden yalnız battığını...”

Rüya/sında görmeye devam ettiğinde başka ne diyecekti peki ona? Aralarındaki çeyrek asrı ne yapacaktı?

...

Sanki bin yıldır bu günü beklemiş gibiyim, diye düşünüyordu Adam. Bahar gelmişti en nihayetinde. Gelmişti gelmesine ama... Coşkusunu dolduran şey sadece kırmızı bir sardunyanadan ibaret olmamalıydı.

Eğer adamın nefesi yetmeseydi ruhuna üfleme kadının, yetişemeseydi ardından; ona dokunamasaydı, ulaşmasaydı... Ne yapacaktı bilmiyordu. Peki ya, o soğuk ve mesafeli kibriyle ördüğü duvarı yıkmak için ne yapması gerekiyordu? Onu da bilmiyordu.

Neden bakışları bu deli düzlüğü yalayıp geçiyor, içine dokunmuyordu bir türlü? İçinden geçirdiği sözleri onun yüzüne söylemeye cesaret edemiyordu, neden? Oysa ne çok istemişti gelmesini. Ne çok beklemişti. *Kim bilir kaç asır öncesinden tanışıyordu ruhları.* Bilmem hangi türkünün nakaratını dolayip diline onun yanına varıyor, “Sen hiç mi bahar görmedin” diye mırıldanıyor, sonrasında ise sus pus oluyor, hatta deli bir dalga gibi kıyısına vurup kendine geri dönüyordu. Adam, sanki onca yılı hiç yaşamamış gibi, yeni yetme bir heyecanla topluyordu düşlerini. Kadının yüzünde/n...

Mavi bir bakışla, bulduğu ilk yüzde durmak da kimin fikriydi!

...

Gezgin bir ruhun gölgesini taşıyordu kadın yüzünde. Bir yanı eksik o gülüşle, tamamlamak ister gibi diğer yarısını... Bir uçuruma dönüştürüyordu gamzesini.

Niye geldiğini de bilmiyordu buraya. *Çağrılan* olmaktan son derece hoşnuttu aslında. Ancak yapbozun eksik parçaları gibi bir şeyler vardı, söküp takamadığı, takıp sökemediği, parçaladığında dağılıverecek, hatta tuzla buz olacak gibi... Neydi onu *çağırın*? Bilmiyordu.

Kendi dipsiz kuyusundaki o derin boşluğa kimseyi istemiyordu. O bitimsiz karanlığını kimseye bulaştırmak da... Gözleri bu yüzden uzağa daldı hep. En başından beri, her an kalkıp gitmeye hazır/lıklı...

Geçtiği yollara da dönüp bakmazdı Kadın hiç. *Şimdi, ne demeye burada eyleşip duruyordu?* Ardında nasıl bir enkaz bıraktığını rahatlıkla görebilirdi ayrıldığı çıkmaz sokağa şöyle bir dönüp baksaydı. Bakamazdı, çünkü orada, o çıkmaz sokakta çocukluğu saklıydı, gençliği ve daha ömrünün büyük bir kısmı.

Söylediği şarkılarda gizliydi aslında kadın, dilindeki sözlerde, dudaklarındaki kıvrımlarda... *“Ne kadar az yol almışım, ne kadar yolun başındaymışım meğer”* diyen o şarkının sözleriyle sesleniyordu küçük bir kız çocuğu pencereden şimdi. *“Küçüğüm, daha çok küçüğüm...”* Saçlarında beyaz kurdeleler, beyaz bir lilyum zarafetiyle duruyordu. *Hep aynı zamanlarda kalmış gibi.*

O küçük kız büyüyle ne çok zaman geçmişti aradan. Kim bilir hangi mahallenin, hangi çıkmaz sokağın, hangi yuvanın kadını olabilirdi şimdi. Olamadı. *İlk yarayı açan unutulur muydu?*

...

Tanışmaları hangi kadim zaman diliyle gerçekleşmişti ilkin, bilmiyorum. Bir tek şey vardı: Aynı dili konuşuyorlardı. Öylesine titrek bir heyecanla bakıyorlardı ki etrafa... Görmemek için kör olmak gerekti! Bazen bir el hareketiyle, bazen bir göz süzüşüyle kendini ele veriyordu duyguları. Onları seyretmek, bir yandan da aynaya bakmak, sözleri/ izleri/ bakışları anlamlandırmak, benim için sonsuz bir hayretten ibaretti. Günün birinde fark ettim ki: Yaşanan bu *rüyamasalın* anlatılmaya ihtiyacı var.

...

Nice yıllar, nice yollar, nice olaylardan sonra durup kabuğuna çekilmişti Adam.

Yaralarını yalayan bir aslan gibiydi; bu yüzden kendine dönüp durmuş, çevresine hiç bakmamıştı yıllar boyu. *Oysa er ya da geç toprağı çatlatacak, ışığa kavuşacak ve nihayetinde yavaş yavaş kök salacaktı yerin yüzüne. Tomurcuklar açacak, başaklar saçılacak, bahar elinde/n çoğalacaktı.*

Şimdi yine açılmaya başlamıştı yaraları. Sızıntı yapıyordu kalbi artık. Kelimelerden yaptığı sıvalar çatlamış, hiç bilmediğı yeni cümleler kurdu- ruyordu ona. Böyle ilençli durumlar için söyleyeceğı tek bir cümle dahi kalmadığını sanıyordu oysa cebinde.

Kendini rüyada sanıyordu. Hiç başka çağ bilmemiş, hiç başka çiçek görmemiş, hiç başka mevsim yaşamamış gibi, her daim Bahar'dı yaşamak istediğı. *Yaşamak, sağlamasını yapmak değil miydi aşkın? Yüzlerce, binler- ce suretten geriye kalan değil miydi zaten hayat da?*

...

Yıllar olmuştu karşılaşmayalı, neredeyse on yıl... Dile kolay tam on yıl. Onu böyle birdenbire, karşımda görünce önce biraz şaşkınlıkla bakakaldım. Selamlaştık sonra. Yalnızdı. Birlikte çalıştığımız iş yerinden ayrıldıktan sonra pek haber alamamıştım.

Saçı dökülmüş, sakalı uzamış, yüzünü çizgiler istila etmişti. Bir tek buz mavisi gözleri, Adam'ın o Sibiryaya soğuşu bakışları aynı kalmıştı. Ayaküs- tü konuştuk biraz. Bahar'ı sordum. Tam da başladığı yerde bitmiş hikâye: Evde!

...

Kar Wong Wai'nin o filmindeydik sanki yine. Onları seyrediyordum. Daha dün gibi/ydi... Yıllar geçmiş üstünden, ne diyebilirdim ki.

Adam içi boşalmış, koflaşmış beden kılıfına sakladığı o gizli ruhu bir çıkarabilseydi neler olacaktı kim bilir. Bakabilseydi belki kadının göz be- beklerindeki yangını da görecekti.

Günler aylara, aylar yıllara eklendi. Nice rüyalar görüldü, nice düş- ler kuruldu, nice kitaplar okundu, nice filmler izlendi. *Çok zaman geçti Bahar'ın üstünden.* İzlenmemiş nice filmler, okunmamış nice kitaplar, ku- rulmamış nice düşler, görülmemiş nice rüyalar kaldı geriye.

Bahar'dı adı aşkın... Geçti gitti.